SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 28/04-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Eduarda Báránya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti JUDr. L. H., bytom N. D., zastúpenej advokátkou Mgr. G. H., Advokátska kancelária, N. D., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 59/00 na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2004 takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 59/00 p o r u š i l základné právo JUDr. L. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. JUDr. L. H. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Krajský súd v Trenčíne p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažnosti JUDr. L. H. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 28/04-8 zo 4. februára 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť JUDr. L. H., bytom N. D. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. G. H., Advokátska kancelária, N. D., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 b 9/00. Právna zástupkyňa sťažovateľky sťažnosť doplnila podaním z 29. marca 2004.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že 19. septembra 2000 podala na krajskom súde návrh na určenie neplatnosti uznesenia Valného zhromaždenia spoločnosti TEBYT-EX, s. r. o. (ďalej len „návrh na určenie neplatnosti uznesenia“ a „valné zhromaždenie“), ktorým bola sťažovateľka odvolaná z funkcie konateľky tejto spoločnosti. V predmetnej veci krajský súd podľa sťažovateľky dodnes nekonal. Sťažovateľke bol novým vedením dotknutej obchodnej spoločnosti zakázaný vstup do jej priestorov a vzhľadom na to, že hrozilo podľa nej nebezpečenstvo „tunelovania“ tejto spoločnosti na jej škodu, podala návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorý však krajský súd ako neopodstatnený zamietol. Sťažovateľka sa ako spoločník spoločnosti TEBYT-EX, s. r. o. (ďalej len „žalovaný“), nemohla legálnou cestou domôcť ani práv, ktoré jej patria zo zákona a spoločenskej zmluvy, ako je nahliadnutie do účtovných dokladov spoločnosti. Nečinnosť krajského súdu v právnej veci sťažovateľky podľa nej ešte viac posmelila osoby konajúce v mene žalovaného, ktoré ignorovali sťažovateľkine základné práva ako spoločníka žalovaného a ktorých konaním sa z prosperujúcej spoločnosti stala spoločnosť krachujúca. Žalovaný bol v čase podania návrhu na určenie neplatnosti uznesenia výrobcom tepla a teplej úžitkovej vody pre celé mesto Nová Dubnica a hospodáril so ziskom. Podľa názoru sťažovateľky,

keby osoby konajúce za žalovaného pokračovali v podnikaní za účelom dosiahnutia zisku, tak ako to bolo započaté ňou, aj v súčasnosti by žalovaný hospodáril so ziskom. Osoby konajúce za žalovaného využívajúc nahromadený zisk z predchádzajúcich rokov uzatvorili podľa nej množstvo nevýhodných zmlúv, nevymáhali dlhy a predovšetkým zrušili predmet činnosti – výrobu tepla a teplej úžitkovej vody pre mesto Nová Dubnica, ktorý bol základným predmetom činnosti žalovaného a zdrojom príjmov. Uvedené zmeny sa uskutočnili bez vedomia a súhlasu sťažovateľky a tak, aby sa o tom dozvedela čo najneskôr, prípadne vôbec.

Okresný súd Trenčín ako súd registrový zamietol návrh na výmaz sťažovateľky z funkcie konateľky žalovaného pre neprávoplatné zvolanie valného zhromaždenia, na ktorom bola odvolaná a proti uzneseniu ktorého následne podala návrh na určenie jeho neplatnosti krajskému súdu. Hoci sťažovateľka má k dispozícii právoplatné uznesenie Okresného súdu Trenčín, druhá strana si podľa nej *„vymohla u rozhodujúceho sudcu zrušenie právoplatnosti a podala proti nemu odvolanie na Krajský súd v Trenčíne“.* Ani v tejto veci sa dodnes nekonalo a nerozhodlo. Sťažovateľka ďalej vo svojej sťažnosti uviedla, že vzhľadom na to, že aj sudca Okresného súdu Trenčín vyslovil vo veci sporného valného zhromaždenia právny názor, že bolo zvolané v rozpore so zákonom, čiže išlo o otázku procesnú, ktorá nebola komplikovaná, ba práve naopak jednoduchá, vyzývala príslušný krajský súd na rýchle rozhodnutie veci s poukázaním na jej jednoduchosť, ale zároveň naliehavosť dosiahnutia právnej istoty vo veci. Napriek uvedeným skutočnostiam krajský súd dodnes vo veci nekonal.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„1. Krajský súd v Trenčíne vo veci vedenej pod sp. zn. 7 Cb 59/00 porušil právo JUDr. H. L., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajskému súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 59/00 sa prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

3. JUDr. H. L. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000,- Sk (slovom dvestotisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

V sťažnosti zdôvodnila požadované finančné zadosťučinenie tak, že nečinnosťou krajského súdu v predmetnej veci bola „*sťažovateľke spôsobená veľká finančná a morálna ujma, nakoľko nemohla riadne spravovať a zveľaďovať a ani nakladať so svojím majetkom, ktorý predstavoval pre sťažovateľku ročný príjem cca 400 000,- Sk z podielu na zisku spoločnosti TEBYT-EX s. r. o.“*

Sťažovateľka ústavnému súdu predložila taktiež fotokópiu listu č. Spr. 1540/02 z 30. apríla 2002 preukazujúceho využitie účinných právnych prostriedkov nápravy vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to sťažnosti na prieťahy v konaní v zmysle § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.

Na výzvu ústavného súdu z 1. marca 2004 sa k sťažnosti sťažovateľky vyjadril krajský súd listom sp. zn. Spr. 135/04 z 5. marca 2004 prostredníctvom svojho predsedu. Vo svojom vyjadrení opísal doterajší priebeh konania a záverom uviedol: *„Z uvedeného je zrejmé, že tvrdenie sťažovateľky v jej sťažnosti, že od podania návrhu krajský súd vo veci dodnes nekonal (t. j. do 8. 1. 2004), sa nezakladá na pravde a už v čase podania sťažnosti sťažovateľka mala doručené predvolanie na pojednávanie stanovené na deň 15. 1. 2004. Napokon ona sama na tomto pojednávaní požiadala o prerušenie konania z dôvodu, že je potrebné vyčkať na rozhodnutie v inej veci. Mám za to, že súd v súlade so zákonom rozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, avšak v merite veci nemohol doposiaľ rozhodnúť práve pre vyššie uvedenú prekážku, pre ktorú bolo aj konanie prerušené.*

Z uvedeného dôvodu nepovažujem sťažnosť za dôvodnú a preto ju navrhujem zamietnuť.

Súčasne Vám oznamujem, že netrvám na tom, aby Ústavný súd konal vo veci samej na verejnom ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho.“

Právna zástupkyňa sťažovateľky k listu predsedu krajského súdu z 5. marca 2004 zaujala stanovisko vo svojom podaní z 29. marca 2004, v ktorom mu vytkla, že sa vec nedostala na prerokovanie „v októbri – novembri roku 2002“, tak ako to uviedol vo svojej odpovedi na sťažovateľkinu sťažnosť na prieťahy v konaní, v ďalšom texte svojho listu podrobne opísala priebeh pojednávania 15. januára 2004, pretože zápisnica z pojednávania podľa nej „neodráža pravdivo to, čo sa skutočne udialo a skresľuje skutočnosť v akej sa sťažovateľka nachádza“. Podľa sťažovateľky predmetné pojednávanie nebolo riadne v zmysle § 114 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pripravené, pretože účastníkom konania nebolo oznámené, že v predmetnej veci bol do spisu pripojený registrový spis, krajský súd taktiež nezabezpečil vyjadrenia strán k rozhodnutiu registrového súdu, neoznámil sťažovateľke včas nedostatky petitu žaloby, na pojednávaní nezabezpečil účasť konateľa žalovaného, ďalších spoločníkov a osôb, ktoré sa na valnom zhromaždení zúčastnili, za účelom ich vypočutia, čím vo veci konajúca sudkyňa podľa nej „nezabezpečila riadne vedenie konania s cieľom rozhodnutia veci v zmysle OSP na základe riadne zisteného skutkového stavu“. Sťažovateľka ďalej uviedla, že aj následný postup krajského súdu v predmetnej veci považuje za „ďalšie úmyselné prieťahy, keď si predsedníčka dá 6 mesiacov na čakanie (pozn. na rozhodnutie registrového súdu), pričom musí veľmi dobre vedieť, že registrový súd rozhoduje rýchlejšie ako jej senát“, a taktiež vyjadrila svoj nesúhlas s názorom krajského súdu, že k zbytočných prieťahom v predmetnom konaní nedošlo. V závere svojho listu sťažovateľka vyjadrila svoj súhlas s prerokovaním jej sťažnosti ústavným súdom na neverejnom zasadnutí bez nariadenia ústneho pojednávania.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Krajskému súdu bola 19. septembra 2000 doručená žaloba sťažovateľky proti žalovanému o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia zo 17. septembra 2000 ako spoločníčky žalovaného.

Sťažovateľka vo svojom podaní z 27. decembra 2001 (doručenom 29. decembra 2001) požiadala krajský súd o vydanie predbežného opatrenia v tejto veci.

Krajský súd uznesením č. k. 7 Cb 59/00-39 z 15. januára 2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. februára 2001, sťažovateľkin návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

Pokynom súdnej kancelárii z 15. januára 2001 nechal vo veci konajúci sudca vyzvať sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy, doručiť jej, ako aj ostatným účastníkom konania uznesenie č. k. 7 Cb 59/00-39 a súčasne doručiť žalovanému aj návrh na začatie konania spolu s výzvou, aby sa k nemu v lehote 10 dní vyjadril.

Sťažovateľka na základe výzvy krajského súdu súdny poplatok zaplatila 29. januára 2001.

Krajský súd sa listom č. Spr. 1540/02 z 2. apríla 2002 vyjadril ku sťažovateľkinej sťažnosti na prieťahy v konaní.

Pokynom súdnej kancelárii z 20. novembra 2003 vo veci konajúci sudca vytýčil termín pojednávania v predmetnej veci na 15. január 2004, nechal naň predvolať účastníkov konania a súčasne nechal požiadať o zapožičanie registrového spisu žalovaného.

Podľa úradného záznamu spísaného 14. januára 2004 sa do kancelárie krajského súdu dostavil advokát JUDr. J. K., ktorý na základe predloženej plnej moci, ktorou ho splnomocnil žalovaný na jeho zastupovanie v predmetnej veci, požiadal o nahliadnutie do spisu.

Krajský súd na pojednávaní 15. januára 2004 vypočul sťažovateľku a následne konanie v predmetnej veci prerušil až do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17 Sro 1104/00. O prerušenie konania požiadala počas pojednávania aj samotná sťažovateľka.

Krajský súd uznesením č. k. 7 Cb 59/00-58 z 15. januára 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. februára 2004, konanie v predmetnej veci prerušil.

Pokynom súdnej kancelárii z 22. januára 2004 nechal vo veci konajúci sudca doručiť spomínané uznesenie o prerušení konania účastníkom konania v predmetnej veci.

Listom z 10. februára 2004 krajský súd vrátil spis S. r. o. 10807/R po zapožičaní.

Pokynom z 2. marca 2004 nechal vo veci konajúci sudca vyznačiť právoplatnosť uznesenia o prerušení konania, spis dať na lehotu 6 mesiacov a po jej uplynutí vyžiadať informácie o stave konania na Okresnom súde Trenčín.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prieťahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) aj Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred krajským súdom je žaloba o neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia žalovaného. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a krajského súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej zložitosti veci, avšak po skutkovej stránke možno konštatovať, že v danom prípade ide o vec skutkovo zložitú vyžadujúcu si vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania, ktoré môže spôsobiť predĺženie konania. Spomínaná skutková zložitosť veci však nemôže ospravedlniť nečinnosť krajského súdu v konaní o žalobe sťažovateľky.

B) Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní. Sťažovateľka včas reagovala na výzvu krajského súdu, zúčastnila sa pojednávania a za účelom ochrany svojho základného práva v predmetnom konaní využila opravné prostriedky, ktoré jej zákon na jeho ochranu poskytuje.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup krajského súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil dlhé obdobie nečinnosti v postupe krajského súdu, ktoré malo výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Uvedené obdobie nečinnosti krajského súdu začalo 15. januára 2001, keď boli v predmetnej veci krajským súdom vykonané prvotné úkony smerujúce k príprave pojednávania, a trvalo tridsaťštyri mesiacov, teda až do 20. novembra 2003, keď vo veci konajúci sudca vytýčil termín pojednávania v predmetnej veci a súčasne nechal vykonať ďalšie úkony súvisiace s jeho prípravou. Nečinnosť krajského súdu vo vyššie označenom období bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočné prieťahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá už viac ako tri roky a sedem mesiacov. Z uvedenej doby podstatnú časť (dva roky a desať mesiacov, t. j. teda viac ako polovicu) tvorí obdobie, v ktorom dochádzalo k zbytočným prieťahom v konaní v dôsledku nečinnosti krajského súdu.

Vzhľadom na povinnosť súdu ustanovenú v § 200a ods. 4 OSP (ako aj § 32 Obchodného zákonníka v znení pred nadobudnutím účinnosti jeho poslednej novely - zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov) upozorniť registrový súd na nezhodu medzi skutočným právnym stavom a stavom zápisov v obchodnom registri, ak táto skutočnosť pri jeho činnosti vyjde najavo, a oprávnenie registrového súdu začať konanie o zápise za účelom dosiahnutia zhody medzi zapísaným a skutočným stavom aj bez návrhu s konštatovaním predsedu krajského súdu, že *„(...) v merite veci nemohol doposiaľ rozhodnúť práve pre vyššie uvedenú prekážku* (pozn. potreba počkať na rozhodnutie registrového súdu)*, pre ktorú bolo konanie prerušené“,* nemožno súhlasiť. Uznesenie valného zhromaždenia konštituovalo určité právne účinky týkajúce sa aj statusu sťažovateľky, ktorá následne podala krajskému súdu návrh na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Predmetom konania vedeného registrovým súdom je zápis obsahu

uvedeného uznesenia valného zhromaždenia do obchodného registra. Registrový súd však nemá právomoc určiť, či uznesenie valného zhromaždenia žalovaného je v rozpore so zákonom alebo so spoločenskou zmluvou. Rozhodnutie o tejto otázke je predmetom konania pred krajským súdom, ktorého rozhodnutie v merite veci má význam aj pre ďalší postup registrového súdu.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na krajskom súde považovať vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy za ústavne akceptovateľnú. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľky bolo porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd zistil, že nečinnosťou krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Krajský súd uznesením č. k. 7 Cb 59/00-58 z 15. januára 2004 konanie v predmetnej veci podľa § 109 ods. 2 OSP prerušil, a teda došlo k vzniku zákonnej prekážky, ktorá bráni ďalšiemu postupu krajského súdu v predmetnej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť ústavný súd žiadosti sťažovateľky v časti, v ktorej žiadala, aby krajskému súdu prikázal konať vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 7 Cb 59/00 bez prieťahov, nevyhovel.

Ústavný súd však zdôrazňuje, že je výhradne na krajskom súde, aby v uvedenej veci zvážil možnosť využitia postupu v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP, avšak zároveň považuje v tejto súvislosti za potrebné upozorniť, že aj § 109 ods. 2 OSP, tak ako napokon každé zákonné ustanovenie, sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Keďže zo žiadneho ustanovenia ústavy nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných

prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, musí sa krajský súd pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 OSP spravovať preto aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku ústavy a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (pozri I. ÚS 21/00).

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 200 000 Sk z dôvodu nemajetkovej ujmy, pretože nečinnosťou krajského súdu v predmetnej veci bola „*sťažovateľke spôsobená veľká finančná a morálna ujma, nakoľko nemohla riadne spravovať a zveľaďovať a ani nakladať so svojím majetkom, ktorý predstavoval pre sťažovateľku ročný príjem cca 400 000,- Sk z podielu na zisku spoločnosti TEBYT-EX s. r. o.*“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 25 000 Sk. Táto suma zohľadňuje s prihliadnutím na predmet konania krajského súdu, dĺžku zbytočných prieťahov v tomto konaní (dva roky a desať mesiacov) a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľky.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľky nevyhovel.

4. Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľka ani jej právna zástupkyňa si napriek výzve ústavného súdu v konaní neuplatnili nárok na náhradu trov konania v predmetnej veci, a preto náhrada trov konania ústavným súdom nebola priznaná.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004